

רינג לארדנר

שלושה מלכים וזוג

על פי כמה אוטוריטות, אדם, לפני שמתחתנים, מוכרח לבדוק את עץ המשפחה של הצד השני, ולגלות ממה מתו כל הקרובים שלה. אבל כמו שאני הבנתי, זה רק אם אתה בטוח שהם בכלל מתו, כל היתר בכלל לא חשוב. במקרים יוצאים מהכלל זה יכול להיות בסדר גמור לקחת לך בחורה שחלק מהמשפחה שלה עוד בחיים, אבל בשום אופן לא אם החלק הזה מהמשפחה היא במקרה רווקה שקוראים לה בְּסִי.

חיכינו לה שתגיע בעוד שבועיים, אבל קיבלנו גלויה בשבת בבוקר, ששם היא אמרה שתבוא תיכף ומיד אם זה בסדר איתנו, משום שהעונה היתה מתה בְּוֹאֲבָאשׁ¹ והיא יכולה לצאת יותר בקלות כרגע מאשר מאוחר יותר. טוב, לדעתי אין זמן בשנה שהאגודה בוואבאש תתמוטט משום שהיא לא תהיה שם, אבל אם היא בכלל מוכרחה כבר לבוא, אז מה שיותר מהר ייגמר העסק, יותר טוב. וחוץ מזה, לא משנה מה היינו עונים, כן או לא, בגלל שהגלויה נפלה עלינו לפנייה רק בכמה שעות.

בלי מושג שהיא תבוא כל כך מוקדם, לא הלכתי לרכבת, אבל נראה שהיא הביאה בעצמה את הליווי שלה. זה היה בחור בשם בישופ והיא פגשה אותו בנסיעה לכאן. המוכר סנדוויצ'ים הכיר ביניהם, אני חושב. הוא ליווה אותה הביתה בשלום והיא היתה שם, כשאני הגעתי. היא והגברת היו גרושות ממנו.

"רק תאר לעצמך!" הגברת אומרת. "הוא כותב מחזות קולנוע."

"ומקבל עשרת אלפים לשנה," אומרת בסי.

"גילית את זה באגודה?" שאלתי אותה.

"הוא בעצמו אמר לי את זה," אומרת בסי.

"זה בחור מהסוג הטוב," אני אומר, "פתוח וגלוי."

"אוח, אתה תאהב את מר בישופ," אומרת בס. הוא אומר כאלה דברים

מצחיקים.

"כן," אני אומר, "גם זה על העשרת אלפים לשנה די מצחיק. אבל אני מניח

שזה עוד יותר מצחיק שהוא מספר את זה בעצמו. הלוואי שהייתי יכול לפגוש אותו.

"לא יהיו שום בעיות עם זה", אומרת הגברת. "הוא בא לארוחת ערב מחר והוא בא לשחק קלפים באיזה ערב בשבוע הבא."
"איזה ערב?"

"כל ערב שיהיה נוח לך", אומרת בסי.
"טוב", אני אומר, "לצערי יש לי מחויבויות כל ערב חוץ מיום שני, חמישי, ששי ושבת."

"מה עם יום שלישי?" שאלה בסי.
"אנחנו הולכים לאופרה", אני אומר.
"אוח, זה גדול!" אומרת בסי. "אני חושבת מה אני יכולה ללבוש."
"קימונו יהיה בסדר גמור", אני אומר. "אם יצלצלו בדלת, את לא צריכה לפתוח."

"למה אתה מתכוון?" אומרת הגברת. "אני חושבת שאם אנחנו הולכים, בסי הולכת איתנו."

"היית מתה מרעב, אם היית חושבת בתור פרנסה", אני אומר.
"נעזוב את הצורת-דיבור הזאת", אומרת הגברת. "כשיש לנו אורחת, אנחנו לא יוצאים בערב ומשאירים אותה כאן לבד."

"מה עם בישופ?" אני אומר. "יש הרבה משחקי קלפים לשתי ידיים."
"אני לא הולכת לכפות את עצמי על עצמך", אומרת בסי. "אתה לא חייב לקחת אותי לשום מקום אם אתה לא רוצה."
"הלוואי שהיית שמה את זה בכתב למקרה של תביעה משפטית", אני אומר.

"תשמע עכשיו", אומרת ה-Frau. "שתבין טוב טוב: או שבסי הולכת או שאני לא הולכת."

"אתם יכולות שתיכם להישאר בבית", אני אומר. "אני לא חושב שיהיו לי שום בעיות למצוא מישהו ללכת איתו."

"בסדר גמור, העניין מסודר", אומרת הגברת. "נעשה לעצמנו מסיבה."
וזה היה אמור להיות כל כך יפה, עד שזאת, רק דיברה על זה, וכבר בכתה. ככה שאני אומר:

"ניצחת! אבל אני בטח אצטרך לשנות את הכרטיסים."
"איזה מין כרטיסים יש לך?" שאלה הגברת.
"זולים", אני אומר. "למטה, חמישה לאחד."

"גדול!" אומרת בסי.

"כן, אני אומר, "אבל אני חושש שאלה שלנו הם שני האחרונים שהיו להם. אני בטח אצטרך להחזיר להם אותם ולקחת שלושה מושבים ביציע." "זה בסדר גמור, העיקר שככה בסי באה," אומרת האשה. "מר בישופ משוגע על מוסיקה," אומרת בסי. "נו," אני אומר, "הוא בטח מקבל כרטיסים חינם לקולנועים." "הוא לא שומע שום מוסיקה אמיתית שם," אומרת בסי. "נו," אני אומר, "נניח שמחר, מתי שהוא בא, אני אזכיר משהו עלי ועל הגברת, שיש לנו כרטיסים לאופרה ביום שלישי בערב. ואז, אם הוא כזה משוגע על מוסיקה, הוא בטוח ינסה להצטרף ולהתחלק בהוצאות חצי-חצי."

"זה באמת יפה מאוד!" אומרת הפראו. "הוא יחשוב שאנחנו חבורת קמצנים. אתה ישר תציע לו ללכת על חשבונך, אחרת אל תשאל אותו בכלל." "אני לא אציע לו בכלל," אני אומר. "זו היתה שגיאה שבכלל הצעתי את זה."

"כן," אומרת בסי, "אבל אחרי שהצעת, זה יהיה תרגיל מלוכלך לא להמשיך עם זה."

"למה?" שאלתי אותה. "הוא אפילו לא יידע את ההבדל."

"אבל אני אדע," אומרת בסי.

"מובן שתדעי, יקירתי," אומרת הגברת. "אחרי שחשבת שהולך להיות לך גבר משלך, המסיבה לא תיראה כמו שום מסיבה, אם תלכי רק איתנו." "בסדר, בסדר," אני אומר. "בואי לא נתווכח יותר. כל פעם שאני פותח את הראש שלי זה עולה לי שלושה דולרים." "שום דבר כזה," אומרת הגברת. "כל העסק יהיה רק שני דולרים יותר ממה שתכננת. הכרטיסים שקניתי בשבילנו יגיעו לעשרה דולרים, ועם בס ומר בישופ זה הולך לעלות 12 אם תשיג מקומות ביציע." "אני חושבת לעצמי," אומרת בסי, "אם מר בישופ לא יתנגד לשיבה ביציע."

"יכול להיות שהוא יתנגד," אומרת הגברת.

"נו," אני אומר, "אם הוא יקבל סחרחורת וייפול מעבר למעקה, יש המון סדרנים שיסבירו לו מאיפה הוא הגיע." "אין לו סכנה שהוא יקבל סחרחורת," אומרת בסי. "זה רק שהוא בטח רגיל לשבת במקומות היקרים ויהיה נבוך בין כל הארחי פרחי."

"הוא יכול לשים שפם מזויף בתור תחפושת".
"יש לו אמיתי", אומרת בסי.
"אז הוא יכול לגלח אותו", אני אומר.
"לא הייתי רוצה שהוא יעשה את זה בשביל העולם", אומרת בסי. "זה שפם יפה מדי."
"את לא יכולה לשפוט שפם שפעם אחת ראית אותו", אני אומר. "הוא יכול להיות מזויף מבפנים".
"זה לא מביא אותנו לשום מקום", אומרת הגברת. "יש עדיין בעיה בבית".
"בס היא זאת שצריכה לתת תשובה", אני אומר. "בישופ והמגן-שפה שלו מוזמנים, אם יסתפקו במושב שלושה דולר."
"אז זה מבוטל", אומרת בסי, ומסתלקת מהסאלון וטורקת את הדלת.
"מה יש לך?" אומרת הגברת.
"כלום", אני אומר. "חוץ מזה שאני לא שום כותב תסריטים מיליונר. עשרים דולרים זה עשרים דולרים."
"כן", הגברת אומרת, "אבל כמה פעמים הפסדת יותר מזה, כששיחקת קלפים, ואפילו לא חשבת על זה?"
"זה משהו אחר", אני אומר. "כשאני מוציא כסף במשחק קלפים, זה יותר כמו השקעה. יש לי סיכוי להרוויח משהו מזה."
"וגם זה יהיה השקעה", אומרת האשה, "והרבה יותר סיכוי להרוויח ממה שבאחד מהמשחקים העקומים בקלפים."
"מה את מתכוונת?" שאלתי אותה.
"זה מה שאני מתכוונת", היא אומרת, "אפילו שאתה היית יכול להבין את זה בלי שאני אגיד לך. זה כאן בישופ הזה הוא משהו רציני עם בס."
"כבר היו קודם כאלה", אני אומר.
"תקשיב לי", אומרת הפראו. "הגיע הזמן שהיא תתחתן, ואני לא רוצה שהיא תתחתן עם אחד מהבורים האלה מאינדיאנה."
"ידאגו לזה", אני אומר. "הם לא כאלה בורים."
"יכול להיות הרבה יותר גרוע מלקחת את בישופ הזה", אומרת הגברת. "עשרת אלפים לשנה זה לא כסף קטן. והיא תהיה כאן בשיקאגו; אולי הם ימצאו דירה בבניין הזה ממש."
"זה בסדר גמור", אני אומר. "אנחנו יכולים לעבור."
"אל תהיה לי כזה חכם", אומרת הגברת. "זה יהיה נורא נחמד בשבילי שהיא תהיה כזאת קרובה וזה יהיה נחמד בשבילך ואני, שנינו, שיהיה לנו גיס עשיר."

"לא יודע", אני אומר. "מישהו יעשה לנו איזה נזק בגלל איזה התקף קנאה."

"יהיה לנו מספיק טוב איתו כדי להתפצות על מה שלא יעשו לנו," אומרת האשה. "אנחנו מטומטמים אם לא נשחק על זה איתו, וההתחלה תהיה לקחת אותו איתנו לאופרה כאן ולסדר לו את המושבים הכי טובים. הוא אוהב מוסיקה טובה ואתה יכול לראות שהוא רגיל לעשות דברים בסטייל. חוץ מזה, אחותי נראית יפה מאוד כשהיא לבושה."

טוב, בסוף אני מוותר והגברת קוראת לבסי ממחלקת המדוכאים והם מחייכות ומלאות מרץ אבל התנהגו כאילו אני לא בבית; ככה שכדי לעשות את זה באופן ריאליסטי, ירדתי לאנדי וטיפלתי בכמה מההשקעות האחרות שלי.

בימי ראשון תמיד אנחנו אוכלים צהריים בשעה 1, אבל בישופ כמוכן לא ידע את זה והופיע כבר ב־10, לפני שעוד הספקתי לעבור על החצי חלק הקומי. הצטרכתי ללכת ללדת בגלל שהגברת אף פעם לא נועלת נעליים עד שהיא בטוחה שהמשפחה בקומה הראשונה ערה כולה, ובסי התחממה לה במין מים שלא מקבלים בשכירות של ואבאש.

"מר בישופ, לא ככה?" אני אומר, מסתכל לו ישר בשפה העליונה.

"מה אתה יודע?" הוא אומר, מחייך.

"הבנות אמרו לי לצפות לגבר נאה בשם הזה," אני אומר. "והם אמרו לי על

השפם."

"אין הרבה מה לספר," אומר בישופ.

"הוא עדיין צעיר," אני אומר. "תיכנס ותוריד את המשקל מהרגליים

שלך."

ככה שהוא בחר את הכיסא היחיד שלא מרופד במגהצים ואנחנו התיישבנו וחשבנו מה עוד להגיד כשבסי צעקה אלינו מאמצע הדרך.

"האם זהו מר בישופ.", היא צווחה.

"זה אני, מיס גורטון," אומר בישופ.

"אני כבר יוצאת," אומרת בס.

"לאט לאט," אני אומר. "בטח לא תתקררי, אבל לא צריך להסתכן."

ככה שאני ובישופ החטפנו לחברת החשמליות ולנשיא וילסון ומדדנו טוב טוב אחד את השני. הוא לא היה מה שקוראים לו מכוער למראה, אבל אם תכתוב על זה בעיתון ותגיד שהוא יפה, תהיה נתון לחסדיו של עורך דין טוב. הממדים שלו, מה שהם היו, כולם במאונך. לא היו לו בכלל קווי רוחב. אם הצווארון שלו

החליק לו על הכתפיים שלו, הוא יכול היה לצאת דרכו. אם הם לא היו משלמים לו את כל המיליונים ששילמו לו בשביל מחזות קולנוע הוא היה יכול לתפוס ג'וב בתור גלגל של מכונת מירון. שום הבדל לא יהיה אם יצלמו אותו ברנטגן או במצלמה. אבל היו לו שערות, ושתי עיניים ופה וכל השאר, והבגדים שלו היו לגמרי קלאס. למה שלא יהיו? הוא יכול לבחור בד בשלושים דולר למטר ולהזמין חליפה ומעיל בעד 15 דולר. כיסוי של מטריה היה מספיק לו לפיג'מה למשך שנה.

טוב, אז ראיתי שהגברת מתחמקת מהמטבח לחדר שלה לעטות את עור הנעליים, אז ניגשתי ישר לעניין.

"הבנות אומרות לי שאתה מחבב מוסיקה טובה, " אני אומר.

"אני אוהב מוזיקה, " אומר בישופ.

"מתישו אתה הולך על אופרה?" שאלתי אותו.

"אני בולע את זה, " הוא אומר.

"השנה היית?" אני אומר.

"כמעט כמעט כל שנה, " אומר בישופ.

"אני הייתי חושב שזה נמאס לך, " אני אומר.

"אוה, לא, " הוא אומר, "לא יותר ממה שאוכל מעייף אותי."

"אדם יכול בקלות להתעייף מאותו סוג של אוכל, " אני אומר.

"אבל אופרה זה דבר שונה לגמרי, " אומר בישופ.

"שפות שונות אולי, " אני אומר. "אבל הם כולם מוזיקה ושירה."

"כן, " אומר בישופ, "אבל המוסיקה והשירה באופרות לא דומות יותר מלומבגו וחרלת. שום דבר לא יכול להיות יותר אחר, למשל, מ'פאוסט' ו'מאדאם באטרמילק'."

"אם זה לא ויסקי ושוקו סודה, " אני אומר.

"יש אופרות טובות ויש אופרות רעות, " אומר בישופ.

"מה הטובות?" שאלתי אותו.

הו, " הוא אומר, 'כרמן' ו'הבחורה הבוהמית' ו'איל טוראדור'."

"כרמן' היא דב טורף, " אני אומר. אם הם היו כולם טובים כמו 'כרמן', הייתי

הולך כל לילה. אבל הרבה מהם הם טראנטה. אומרים ששום דבר לא היה יותר רע מה'ארמור דִי טְרִי דִי'."

"זה די גרוע, " אומר בישופ. "ראיתי את זה לפני שנה."

טוב, אני רק קראתי בעיתון מתי שזה היה חדש חדש ואף פעם לא הציגו את

זה לפני זה. ככה שחשבתי שאני אכניס קצת לארון חכמולוגשטיין.

"על מה זה?" אני אומר.

הוא התחמק לכמה זמן.

"זה לא ממש על משהו," הוא אומר.

"זה חייב להיות על משהו," אני אומר.

"הם בילבלו את זה לגמרי בערב שאני ראיתי את זה," אומר בישופ.

"השחקנים שכחו את הטקסט שלהם וכן אדם לא יכול היה להבחין בין זנבות

לראשים שלו."

"הם שרו באנגלית?" שאלתי אותו.

"לא; לטינית," אומר בישופ.

"אתה מבין לטינית?" אני אומר.

"בטח," הוא אומר. "אני חייב. אני למדתי את זה שנתיים."

"השם הזה, מה הפירוש שלו באנגלית?" שאלתי.

"אתה מבטא לא נכון את הלטינית," הוא אומר. "אני לא יכול לנתח את זה

ממה שאתה אומר. אם הייתי רואה את זה כתוב, הייתי יכול לדעת."

ככה שהושטתי לו את העיתון איפה שהם נותנים את לוח הזמנים של

האופרה.

"זאת היא," אני אומר, מצביע על מה שבתכנית ליום שלישי בערב.

"אוה, כן," אומר בישופ. "כן, זאת היא."

"אין ספק בכלל," אני אומר. "אבל מה פירוש?"

"ידעתי שאמרת את זה לא נכון," אומר בישופ. "ההיגוי הנכון צריך להיות

'ל'ארמור דיי טריי ריי. לא פלא שבאתי במבוכה."

"עכשיו המבוכה נפתרה," אני אומר. "מה הפירוש של השלוש מלים

האחרונות? לואי ארמור מה?"

"זה שום דבר עם ארמור," אומר בישופ. המלה הראשונה היא המלה

הלטינית בשביל אהבה. ו'דיי' פירושו אלוהים. וטריי פירושו שלושה וריי

פירושו מלכים."

"אוה," אני אומר, "זה משחק פוקר. הבחור הכריז והבחור האחר מראה לו

את היד שלו ולבחור הראשון היה סטרייט והוא חשב שזה לא טוב. אז ככה

שהוא מופתע לראות מה שיש לשני, אז הוא אומר: 'טוב, אז בשם מייק, שלושה

מלכים!' רק שהוא עושה את זה חזק יותר. זה המידע?"

"אני לא חושב שזה בכלל משהו על פוקר," אומר בישופ.

"אתה בטח יודע," אני אומר. "אתה ראית את זה."

"אבל זה היה לגמרי מבולגן," אומר בישופ. "לא הבנתי את העלילה".
"אתה חושב שתבין את זה אם תראה אותה עוד פעם?" אני אומר.
"לא הייתי הולך," הוא אומר. "זה לא טוב."

ובכן, אדוני, חשבתי בזמנו שהדיבור הקצר ההוא פירושו חיסכון של שמונה דולר, בגלל שאם הוא לא היה בא איתנו, אנחנו השלושה נתיישב בין הארחי פרחי. עזבתי את העניין בדיוק שם והתכוונתי לספר לבנות על כל זה, כשהוא יילך הביתה. אבל הגברת רטנה על זה כמה דקות אחרי שהיא ובס נכנסו לחדר.
"קיבלת את ההזמנה?" היא אומרת לבישופ.

"איזה הזמנה?" הוא אומר.

"בעלי הלך להזמין אותך לצאת איתנו ביום שלישי בערב," היא אומרת. "אופרה גדולה".

"בישופ לא יילך," אני אומר. "הוא כבר ראה את ההצגה והוא אומר שהיא בכלל לא טובה והוא לא היה רוצה להיכנס לזה עוד פעם."
"מה, מר בישופ! זו אכזבה נוראית," אומרת הגברת.
"אנחנו ספרנו עליך," אומרת בסי, חנוקה.

"החיים קשים," אני אומר, "אבל אי אפשר לחכות שדברים יצליחו כל הזמן".

"לא היית משנה את דעתך?" אומרת הגברת.

"זה תלוי בבעלך," אומר בישופ. "אני לא הבנתי שהוזמנתי. אני ממש שונא להרוס מסיבה, ואם הייתי יודע שאני הולך להיות מוזמן, הייתי מדבר אחרת על האופרה. זה בטח הרבה יותר טוב עכשיו ממה שזה היה כשראיתי את זה. חוץ מזה, אני מאוד איהנה מחברתכם."

"אתה יכול ליהנות עוד יותר, בכל ערב אחר, בחינם," אני אומר. "אבל אם אתה לא נהנה מהדרך ל'אודיטוריום', אין טעם שאני אשלם חמישה דולר כדי לשעמם אותך עד מוות."

"אתה הבנת אותי לא נכון," אומר בישופ. "כשאני הלכתי, נתנו את הקטע חבורה של ניצבים. הייתי רוצה לראות את זה עם להקה אמיתית. אומרים שזה ממש שד כשמשחקים את זה נכון."

"הנה!" אומרת הגברת. "הכל מסודר. אתה יכול להחליף את הכרטיסים

מחר."

ככה עצרו אותי ולא היה מה להגיד ואחרי כמה זמן אכלנו צהריים ואז ראיתי למה בישופ כזה מצומק. נראה שלא טעם חציר כבר כמה חודשים."

"אתה בטח מאוד עסוק בלכתוב להם תסריטים," אני אומר. "אין זמן לאכול שום דבר."

"אה, אני דווקא אוכל מדי פעמים אפילו אם אני לא נראה ככה," הוא אומר. "אני לא מזדמן בדרך כלל לאוכל מבושל כמו זה. אשתך היא טבחית די נהדרת."

"אני חושבת שזה במשפחה," אומרת בסי. "אתה חייב לטעום את הבישול שלי."

"אולי הוא יטעם יום אחד," אומרת הגברת, ואחר כך היא ובסי עשו את עצמם כאילו עשו הפסקה והיו נבוכות.

ככה, כשהוא גמר, אני אמרתי:
 "תני לבס לקחת את בישופ למטבח, שתראה לו איך היא יודעת לשטוף כלים."

"שום דבר," אומרת האשה. "אני עושה מהם ערימה ואז אני ואתה צריכים למהר לפגישה שלנו."

"איזה פגישה?" אני שואל.

"אצל ההאטצ'ים," אומרת הגברת. "לא שכחת, או שכך?"

"לא שכחתי שההאטצ'ים זה בכנטון הארכור," אני אומר.

"כן," אומרת הפראו, קורצת לי, "אבל הבטחתי למרת האטץ' שאקפוץ אליה ואראה שהכל בסדר."

ככה שלא הורשיתי אפילו לשבת ולעשן אבל הצטרכתי לעזור לפנות את השולחן ואז לצאת בקור. וזה היה מזג אוויר מחורבן ויום ראשון ושום דבר חוץ ממים, מים בכל מקום.

"מה העניין?" שאלתי את הגברת כשיצאנו.

"אתה לא רואה כלום?" היא אומרת. "אני רוצה לתת לבס הזדמנות."

"הזדמנות למה?" אני אומר.

"הזדמנות לדבר איתו," אומרת האשה.

"אה!" אני אומר. "חשבתי שרצית שהוא יידבק אליה."

"מה דעתך עליו?" היא אומרת. "הוא לא מתאים ביופי להיכנס למשפחה?"

"הוא היה מתאים להיכנס לחליל," אני אומר. "הוא הדבר הכי רזה שאני ראיתי אי פעם. ממש חבל לשלם חמישה דולרים על מושב בשבילו כשהוא ובסי יכולים לשבת באותו מושב בלי שום מגע."

"הוא דק גזרה," אומרת הגברת. "כנראה הרעיבו אותו איפה שהוא מתאכסן."

"מתערב איתך שלא היו מרעיבים אותי על עשרת אלפים לשנה," אני אומר.
"אבל אולי הם לא יודעים שהוא ליד השולחן או חושבים שהוא בסך הכל אחד
המקרובי."

"זה בסדר גמור שאתה מתברח עליו", היא אומרת, "אבל אם היה לך השכל
שלו, היינו מסודרים הרבה יותר."

"אם היה לי השכל שלו," אני אומר, "הוא היה עף כמו בלון. אם הוא היה
מאבד גרם אחד, לכוח המשיכה לא היה שום השפעה עליו."

"אתה לא חייב להתנפח כדי להיות גבר," אומרת הגברת. "הוא פיקח והוא
עשיר והוא מתלבש יפה ואני לא חושבת שהיינו מוצאים כזה קסם של שידוך
לכס."

"קיסם זה בדיוק מה שמתאר אותו," אני אומר.

"אתה ממש ממש חמוד," אומרת האשה. "אבל מה שלא תגיד, הוא ובס
מתאימים. הם פשוט מותאמים אחד לשני. הם זוג אידיאלי."

"את משכנעת בטיעון הזה," אני אומר. "הם זוג בסדר גמור והם יהיו יד
יוצאת מן הכלל אם היית משחקת קלפים."

טוב, אז טיילנו מסביב עד שהרגליים שלנו היו קפואות ואז הלכנו הביתה,
ובישוף אמר שהוא צריך ללכת, אבל הגברת ביקשה ממנו להישאר לארוחת
ערב, וכשהוא נתן את ההערה שלו על זה שהוא צריך ללכת, הוא התייחס לשעה
1 למחרת בבוקר. ותיכף אחרי ארוחת הערב קיבלתי לי ברירה בין עוד טיול או
צניחה למזרון.

"למה לא נשחק קלפים?" אני אומר.

"יום ראשון היום," אומרת האשה.

"ראש העיר הפסיק גם את זה?" אני אומר.

אבל היא עוד פעם קרצה לי, המפלרטטת הזקנה, ככה שהסתובבתי לי סביב
המטבח עד שדי הגיע הזמן לנגב את הכלים ואז הלכתי למיטה.

ביום שני בצהריים רצתי ל"אודיטוריום" והיו שם בערך רק שמונים בתור לפני,
ואני קיוויתי שכל הכרטיסים נמכרו לשבוע לפני שהגעתי לחלון. כשהעברתי
זמן הסתכלתי בתמונות של השחקנים השונים, תלויות על העמודים כדי לפרסם
איזה מין מייצב שיער. הלוואי שבישוף היה איתי כדי שיגיד לי מה פירוש השמות
השונים באנגלית. אני מניח שהמשמעות של רובם היתה "זקן תיש", "תרד" או
"מברשת" או "גדר חי", או "סבך שיחים" או משהו. והיו שם גם תמונות של

בחורות: ז'נבייב פארר שמתה בסצינת המכלאה ב"כרמן", ופאני אלדה ששיחקה את התפקיד של הילדה של מיכאל מג'יינסוויל, ומארי גראנדר, ולואיז אדוויני שהלכה לסלסל בשבילנו והרבה יותר מכל מיני גילים באותו גודל.

בסוף הגעתי לכלוב של סוכן הכרטיסים ואז לא רק שהייתי צריך לחכות עד ששלוש נשים מאחורי גמרו את הקניות שלהם, ושלפתי את שני הכרטיסים שלי ושאלתי את הסוכן כמה ייתן לי בשבילם.

"אתה רוצה להחליף אותם?" הוא אומר.

"רציתי", אני אומר, "אבל שמעתי שמכרת הכל למחר בערב."

"אה, לא", הוא אומר, "יש לנו המון מושבים."

"אבל שום דבר למטה, נכון?" אני אומר.

"כן", הוא אומר, "איפה שרק תרצה."

"טוב", אני אומר, "אם אתה בטוח שתוכל להואיל לתת לי, אני רוצה ארבעה במקום שניים."

"הנה לך ארבעה כרטיסים נאים בשורה 7", הוא אומר. "זה יהיה עוד עשרה

דולר."

"אני לא חייב שיהיו נאים", אני אומר.

"שום הברל", הוא אומר. "כל השורות למטה חמש למכה."

"כן", אני אומר, "אבל אחד מהארבעה הולך להיות בחור מצומק וקטן

והאחרת היא מבקשת מחסה מוואבאש."

"לא אכפת לי אם הם כולם פעלולנים מצומת מילפורד", הוא אומר. "אנחנו

לא מנהלים כאן אגודת צדקה לכפריים מאינדיאנה."

"אתה פיקח, הה?" אני אומר.

"אני חייב להיות", אומר הסוכן.

"אבל אם היית קצת יותר חכם, היית בצד הזה של הכלוב במקום בצד הזה,"

אני אומר.

"אתה רוצה את הכרטיסים האלו או שאתה לא רוצה?" הוא אומר.

ככה שאני ראיתי שלא בא לו על עוד התנגשות מילולית איתי, אז נתתי

לו את שני הכרטיסים ובונוס של עשרה דולרים והוא נתן לי בחזרה ארבעה

קרטונים ושם אותם במעטפת חינם.

ויתרתי על הארוחת-צהריים ביום שלישי כי רציתי ללכת הביתה מוקדם שיהיה

לי הרבה זמן להתלבש. זה היה הרעיון וזה נגמר בהצלחה, לגמרי כמו "ספינת

השלום"². קודם כל לא יכולתי להיכנס לחדר שלי בגלל ששם התאפרו הגברת

ובס. דבר שני, לא הצטרכתי להקצות זמן לארוחת ערב כי לא היתה שום ארוחת ערב. האשה אמרה שהיא ובסי היו כל כך עסוקות עם הבגדים שלהן, עד שהן שכחו דבר קטן כמו ארוחת ערב.

"אבל לא אכלתי צהריים", אמרתי.

"זאת לא אשמתי", אומרת הגברת. "חוץ מזה אנחנו יכולים כולנו לצאת איפהשהו ולאכול אחרי ההצגה."

"על מי?"

"אתה בעל המסיבה", היא אומרת.

"ההזמנות לא כללו שום סעיף על הבפנים של הבן אדם", אני אומר. "יתר על כן, אם היו לי עכשיו עשרה הדולרים שהוצאתי היום על הכרטיסים, היו לי ביחד 11 דולר."

"טוב", אומרת הגברת, "אולי למר בישופ תהיה איזה בוכטה."

"יהיה לו, אם ישמע אותנו טוב, "אני אומר.

בישופ הופיע ב-6 וחצי, נראה נורא חמוד בתלבושת המלצר שלו. אחרי שבא, לא לקח לבסי הרבה כדי לגמור את ענייני הטואלט שלה. אני רציתי להתמוטט כשראיתי אותה. חתיכת בוכה גם כן בשמלת ערב ענקית שהורידו מחמישים לשלושים-ושבע. אני יודע, בגלל שעזרתי לגברת לבחור אותה.

"אה, את נראית מתוקה!" אומר בישופ. "זו שמלה יפהפיה."

"זאת העדיפה שלי", אומרת בסי.

"זה לא לוקח לבן אדם יותר מדי זמן להתקשר לבגד יפה", אני אומר.

הגברת צועקת אלי להיכנס ולעזור לה.

"אני לא צריכה שום עזרה", היא אומרת, "אבל אני לא רוצה שתגלה איזה

סודות."

"מה את הולכת ללבוש?" אני אומר.

"לבס יש משהו שבדיוק מתאים לי", היא אומרת. "היא מלווה לי אותו."

"השם השני שלה הוא נדיבה", אני אומר.

"אל תהיה סרקסטיקאי", אומרת הגברת. "אני רוצה שאחותי תיראה הכי טוב

בקונצרט הזה."

"ואני מבין שלא חשוב איך את תיראי", אני אומר, "כל עוד את צריכה לענג

אותי. אם החברים של בישופ יראו אותו עם בסי, הם יגידו: 'אוהו! הוא תפס לו

מישהי מהליגה הגבוהה'. אבל אם אני איפגש עם כמה מהחבר'ה שלי, הם יחשבו

שהתחנתני עם בחורה להשכרה."

"אל תדאג", אומרת הגברת.

"חוץ מזה, "אני אומר, "אם תצליחי לקשור את בישופ לחוזה שכירות ארוך טווח, הוא לא יוכל לא לראות את השמלה הזאת עלייך מתישהו ואז מה הוא יחשוב?"

"בס יכולה להשאיר אצלה את השמלה, "אומרת הגברת. "אני אעשה שהיא תיתן לי אחת משלה במקומה."

"עם כישרון המסחר שלך, "אני אומר, "היית צריכה להיות המנהלת של 'סינסיאטי רדס'. אבל אם תתני לה את השמלה, "אני אומר, "תזהירי אותה לא ללבוש אותה בוואבאש – חוץ ממתי שהשריף עובר ברחוב השני."

טוב, אז היינו מוכנים תוך כמה דקות, בגלל שאני התרגלתי למרק ודג, והכל ירד בקלות הודות לוואקום שלי, והייתי חלש יותר מדי בשביל להתגלח; ולגברת לא היתה שום בעיה עם היצירה של בסי, שנבנתה כמו המכונניות של קוטג' גרוב, עם פתח מקדימה.

"נו, אני לא כל כך רעה, "אומרת הגברת, כשהיא מביטה במראה.

"את היית בסדר גמור, "אני אומר, "אם היינו הולכים למפגש השנתי של גילדת הנשים."

לי ולבישופ היתה תחרות עד החשמלית. אני הייתי ראשון והוא זכה.

"בדיוק קיבלתי משכורת היום, "הוא אומר, "ולא היה לי זמן לפרוט לכסף קטן."

היה רק מקום פנוי אחד. בס תפסה אותו ראשונה ואחר כך הציעה אותו לגברת.

"אני אתעצבן עלייך אם לא תקחי אותו, "אומרת בס.

אבל האשה נשארה לעמוד ובסי, במאמץ גדול, שמרה על המצב רוח שלה.

בזמן שהלכנו לתיאטרון עברנו על יד בחור שמכר ליברטים.

"אני מתערב שלבחור הזה יש הרבה כסף קטן, "אני אומר.

"הדברים ההם הם בשביל אנשים שבחיים לא ראו אופרה, "אומר בישופ.

"אני הולך לקנות לי, "אני אומר.

"בשבילי אל תקנה, "אומר בישופ.

"דיברת בדיוק בזמן, "אני אומר.

שמתי רבע דולר וחטפתי אחד מהספרים.

"זה 35 סנט, "אומר הבחור.

"כרמן' היתה רק רבע, "אני אומר. "ההצגה הזאת יותר טובה מ'כרמן'?"

"זאת חדשה, "הבחור אומר.

"הברנש הזה, אני אומר, ומצביע על בישופ, "ראה אותה לפני שנה."
"יש לו בטח דימיון טוב, " אומר הבחור.
"לא, " אני אומר, "הוא כותב מחזות לקולנוע."
אני נותן עוד עשרה סנט בגלל שממש לא היה משהו אחר לעשות. אחר כך
הגשתי את הכרטיסים לטיפוס בדלת ולקחו אותנו למטה בין החברה הגבוהה.
אני חושב שהשמלה שבס לבשה ארוכה, והיתה צריכה להיות ארוכה, אחרי
שהורידו את המחיר מחמישים לשלושים-ושבע. אבל רוב השמלות סביבנו נראו
כאילו הורידו מהם ששים אחוז. אני אומר לגברת:
"אני מתערב איתך שאת מצטערת שהחלפת תלבושות."
"אה, אני לא יודעת, " היא אומרת. "קר כאן."
טוב, אז אולי היה שם קר, אבל לא אחרי שהאופרה התחילה. "כרמן" היתה
מקרר אנושי בהשוואה לגברת הראשית בהצגה הזאת. יושבים שתי מערכות
ובקושי יכולים להאמין שכבר דצמבר.
אבל המסך היה אמור לעלות רק בשמונה ועשרה, ואנחנו הגענו מוקדם
מאוד ככה שהיתה עוד חצי שעה להרוג לפני שההצגה תתחיל. הסתכלתי
בתכניה וראיתי את התרגום האמיתי של הכותרת. "אהבת שלושת המלכים",
נאמר, ושום "של אלוהים". הייתי יודע גם ככה כשהייתי קורא את העלילה שלא
היה לו שום קשר לזה.
הקשבת זמן מה לבישופ ובס.
"ואתה ראת את כל האופרות?" היא שאלה אותו.
"את רובם, " הוא אומר.
"ענק!" אומרת בסי, "הלוואי שאני הייתי רואה הרבה."
"נו, " הוא אומר, "את הולכת להיות כאן למשך זמן מה."
"אה, מר בישופ, אני לא רוצה שתבזבז את כל הכסף שלך עלי, " היא
אומרת.
"אני לא קורא לזה בזבוז כסף, " אומר בישופ.
"גם אני לא, " אני אומר. "אני הייתי אומר שבישופ הוא מפותח שרירים.
הם לא שמו לב אלי.
"איזה היית רוצה לראות?" הוא שאל אותה.
"איזה העדיפות שלך?" אומרת בס.
"אה, " אומר בישופ, "אני ראיתי את כולם כל כך הרבה פעמים שזה ממש לא
משנה לי. לפעמים הם מציגים שתיים באותו ערב, שתיים קצרות ואז את עלולה
לא להשתעמם."

במוצאי שבתות הם בדרך כלל מציגים שתיים ובמוצאי שבתות הם חותכים את המחירים. הבישופ הזה לא היה בכלל טמבל.
 "צירוף אחד טוב," הוא אומר, זה 'פולי ארצ'ר' ו'קווליר רוסטיקאנה'.
 שתייהם נורא יפות."

"אה, הייתי רוצה לראות אותם," אומרת בסי. "על מה הם?"
 אז הוא אומר שפולי היא הגיבורה הראשית בחברת מניות והגיבור הראשי וברנש אחר, שניהם תקועים עליה והיא אוהבת את אחד מהם – אני שכחתי איזה מהם, בכל מקרה זה לא הבעל שלה – והם היו במקום אחד באחת ההצגות ושם, זה שהיה הבעל, היה אמור לקנא ולדקור אותה ואת האהוב שלה, רק בתור הצגה, אבל במקום סתם לעשות את עצמו, באותו לילה הוא מותח אותם ודוקר אותם ברצינות והם שניהם נהרגים. טוב, את זה כדאי לראות אם מזדמן לך להיות שם בערב שהוא באמת הורג אותם; אחרת זה נשמע די משעמם. וכישופ סיפר לה גם על 'קוואליר רוסטיקאנה' שהמובן של השם באנגלית זה "משלוח חינם בכפרים" ואני לא שמעתי את העלילה רק שנושא המכתבים מפלרטט עם אחת הנשים של האיכרים והכפרי ההוא משפד אותו בקלשון. התובע הכללי בטח עבד כמו חמור באותם ימים.

בסוף התזמורת היתה כולה במקומות ובחור מבוגר עם זקן נעמד לפניהם.
 "זה המנצח," אומר בישופ.
 "הוא נראה כאילו היה הרבה זמן בדרכים," אני אומר.³
 אז עלה המסך והתרמוטר.

התמונה נמצאת ב'איטליה הקטנה', אבל אי אפשר לראות שום דבר כשזה מתחיל כי זה אמור להיות לפני הבוקר. ותיכף אחרי זה אחד משלושת המלכים נכנס במצב רוח רע. הוא זקן ועיוור כמו עטלף והוא לא ישן טוב והוא מרוגז על המנצח בגלל שהרכבת איחרה באיזה חצי שעה והמנצח מקנא בו כי הזקן שלו ארוך יותר, וארצ'יבאלד, זה השם של המלך הזקן, לא שר מה שהתזמורת מנגנת, אלא רק נוהם ורוטן והתזמורת לא מצליחה למצוא את המפתח, ככה שהם לא מסתדרים בכלל ובסוף פלמינגו, זה הנהג של המלך הזקן, מנווט אותו החוצה מהבמה.

מהצד השני של איפה שהם יוצאים יש ביתן ומתוכו יוצאת פלורה ומלך אחר, ברנש צעיר עם קול טנור שקוראים לו וטו. הם שרים על כמה יפה הבוקר, באיטלקית, והיא אומרת לו שכדאי לו לעוף משם לפני שארצ'יבאלד יתפוס אותו.

כנראה שהיא היתה נשואה לבן של ארצ'יבאלד, פרד, אבל היא כמוכּן אוהבת יותר את וטו, או שזה לא היה אופרה. היא ווטו גדלו באותו רובע והם התארסו פעם אבל הכנופיה של ארצ'יבאלד סידרה את וטו לילה אחד במשחק פרוע ופלורה היתה חלק מהשלל. כשארצ'יבאלד ראה איך היא יודעת לעשות ספגטי הוא החליט שהיא תישאר במשפחה, אז הוא השאיר לה את הברירה להיהרג או להתחתן עם הבן שלו, אז היא לקחה את פרד, אבל לא ממש התכוונה לזה ברצינות. ככה שווטו הסתובב ליד הבית די הרבה בגלל שארצ'יבאלד הזקן עיוור ופרד בדרך כלל בדרכים עם כנופיית הרכבת.

כמה שהעיניים של ארצ'יבאלד הזקן לא היו טובות, ככה האוזניים שלו היו הרבה יותר בסדר, אפילו שהוא לא מצליח לשיר עם התזמורת, ככה שהוא חוזר לבמה מיד אחרי שווטו הולך והוא שומע את פלורה מנסה לזחול בחזרה לביתן שלה.

"אל מי דיברת?" הוא אומר.

"לעצמי, " אומרת פלורה.

"ממש!" אומר ארצ'יבאלד. "קמה, מסתובבת בחוץ בחמש בבוקר ומדברת

אל עצמך! תאכילי בזה דגי זהב!"

ככה שהיא לא עברה עליו אפילו לרגע, אבל בזמן שהם התווכחו, פרד התפרץ לשם. ככה שארצ'יבאלד לא אומר שום דבר על החשד שלו בגלל שהוא לא בטוח, ופרד והגברת שלו נכנסים לביתן לאכול ארוחת בוקר וארצ'יבאלד נשאר על הבמה לריב עם המנצח.

אם פרד אכל כל ההפסקה הוא בטח היה רעב כמוני, בגלל שההפסקה היתה ארבעים דקות שלמות לפני שהמערכה השניה התחילה. הוא ופלורה יוצאים מהבית שלהם ופרד אומר שהוא צריך לעזוב תיכף עוד פעם בגלל שיש איזה מפולת בצד הזה של האנטיגטון. הוא רק יוצא ווטו בא בחזרה לעשות את שלו, אבל פלורה די עצובה על הבעל שלה ווטו לא מקבל את קבלת הפנים שכוכב היה מצפה לה.

"למה את לא מחייכת אלי?" הוא אומר.

אז היא אומרת:

"זה לא נראה בסדר, יקירי, עם בעל על הרכבת."

אבל כעבור זמן מה היא לא מצליחה להתנגד לתווים הגבוהים שלו ובמשך חמש או עשר הדקות הבאות יש סצינת אהבה בין השניים, והיו כמה פעמים שחשבתי שהנהלה תוריד את מסך האזכסט. בסוף ארצ'יבאלד הקשיש חוזר לרחצה על הבמה עם פלמינגו, ווטו בורח, וארצ'י שומע אותו וכבר טוב טוב לילה. הקשיש חוקר כהוגן את פלורה והיא מודה ואז פלמינגו אומר שפרד חוזר

כדי לקבל את התיק אוכל שלו. ככה שארצ'י דורש לדעת את השם של הברנש שאותו הוא שמע בורח, אבל פלורה או שהיא שכחה אותו או שהיא עקשנית, ככה שארצ'י משחרר את העצבים שלו ומולק לה את הצוואר. אז כשפרד מגיע הוא מקבל את הפתעת חייו ומגלה שהוא אלמן.

"הרגתי אותה", אומר ארצ'יבאלד. "היא היתה לא טובה."

"היא היתה המבשלת הכי טובה שהיתה לנו אי פעם", אומר פרד. "מה

העניין איתה?"

"היה לה ג'נטלמן חבר", אומר הזקן.

נו, עד כאן יש רק מת אחד ושום דבר מקורי איך שזה נמשך. אתה יכול לגשת ל"ויקטוריה" ולראות כל מספר של חניקות בחמישים סנט על המושבים הכי טובים. ככה שההנהלה היתה צריכה לתת שום במערכה האחרונה. לקח להם כמעט ארבעים דקות לחשוב על זה, אבל כשזה בא, זה היה טוב.

הסצינה היא בחדרי הקבורה של קולווימו וההריסות של פלורה שוכבות על הדלפק. כל האיטלקים האלה מהרובע שלה עומדים מסביב ושרים הימנוני גוספל.

כשהם מסתלקים, וטו ניגש לבאר ומוציא שירה די יפה על פלורה המתה. אז, לגמרי לפתע, הוא רוכן ונותן לה נשיקה. זה בקשר לווטו. אתם מבינים, השועל הזקן ארצ'יבאלד ניחש שהעוף המאוהב יוציא משהו כזה והוא יגלה דרך לדעת מי הוא ויגרום לו להתחרט על זה מיד, יחד עם זה שהוא יפעיל איזה סידור חדש לגמרי בקו של החיסולים. אז הוא מערבב איזה רעל עכברים יחד שום ומפזר את זה על שפתי הכלה היפה שלו.

כשווטו מת לו, פרד נכנס ומוצא אותו.

"אז זה היית אתה, מה?" הוא אומר.

"אני הבחור", אומר וטו.

"נו", אומר פרד, "זה ילמד אותך לקח, טוחן שכמוך!"

"אני אטחן אותך עוד רגע", אומר וטו, אבל כמו שהוא עכשיו, הוא לא יכול למעוך גם לפת.

"אני נישקתי אותה אחרון, בכל אופן", אומר וטו.

"ככה אתה חושב!" אומר פרד ומתכבד בשום.

ככה מת וטו ופרד נשען על הדלפק, מת, וארצ'יבאלד מתנדנד פנימה. הוא עושה את דרכו אל פרד, תופס אותו, חושב שזה הזר.

"עזוב אותי, אבא", אומר פרד. "זה לא העוף האחר. הוא מת וזה תפס גם

אותי."

"טוב", אומר הזקן, "מגיע להם. אבל די קשה על הרכבת."
"גדול, גדול", אומרת בס כשזה נגמר.
"אבל זה משאיר אותך עם טעם רע", אומר בישופ.
"ועם תיאבון גדול", אני אומר.
"הזקן הרג את כולם?" שאלה הגברת.
"את כולם חוץ מאת עצמו ופלמינגו", אני אומר.
"מה עיצבן אותו?" היא שואלת.
"הוא השתגע מרעב", אני אומר. "אשתו וגיסתו והברנש שלה הרעיבו אותו למוות."
"הוא היה עיוור ככה שהוא בטח שפך דברים על השולחן", אומרת הגברת.
"לעיוורים יש לפעמים בעיות לאכול."
"הצרה לא מיוחדת רק לעיוורים", אני אומר.
כשהגענו החוצה נתתי לבס ולבישופ להוביל, בתקווה שהם יילכו לכיוון מוסך הסטייקים.
"אל תמהרו הביתה", צעקתי אליהם. "הלילה עוד צעיר עדיין."
בישופ הסתובב.
"יש איזה מקום טוב לאכול על ידכם?" הוא אומר.
חשבתי שתפסתי אותו.
"לא כזה כמו בעיר התחתית", אני אומר, והזכרתי את מסעדות ה"לופ".
"איך התחבורה אחרי חצות?" הוא אומר.
"גדולה", אני אומר. "כל הלילה".
חשבתי לעצמי לאן ייקח אותנו. הוא ובס חצו את השדרה ועצרו איפה שההמונים חיכו להסעות דרומה.
"יש לו איזה מקום עדיף בדרך לדרום", אומרת הגברת.
חשמלית מגיעה ואני והיא מטפסים עליה. הסתכלנו לאחור כדי לראות את בסי ובישופ מנופפים לנו לשלום.
"הם פיספסו את החשמלית", אומרת הגברת.
"כן", אני אומר, "והם ממש מיהרו לתפוס אותה כאילו היתה צרעת."
"לא משנה", אומרת הגברת. "אם הוא רוצה להיות לבד איתה זה סימן טוב."
"אני לא יכול לאכול סימן", אני אומר.
"נעצור ב'אידיאל' ונאכל ארוחת ערב קטנה לעצמנו", היא אומרת.
"לא, אנחנו לא", אני אומר.

"למה לא?" אומרת הגברת.

"בגלל", אני אומר, "שיש בדיוק 35 סנטים בכיס שלי. ולהציע לקיבה שלי אוכל ששווה 17 וחצי סנטים יהיה כמו לירות כדור סרק לצבא הרוסי."
 "אני חושבת שיש קרקרים בבית", היא אומרת.
 "יכול להיות", אני אומר. "בדרך כלל אנחנו ככה – מצוידים במלאי. לא נראה שאת מבינה שהתכולה של הבית שלנו מבוטחת רק עד אלף."

בערך בשעה 1 הלכתי לישון מרוב חולשה. בערך ב-1 וחצי הגברת ניצרה והעירה אותי.

"ניצחנו, ג'ו!" היא אומרת, כולה נרגשת. "אני חושבת שבישופ ובסי מאורסים!"

"ניצחנו!" אני אומר. "אם את היית צרפתייה, היית עושה חגיגה גדולה כל יום שנה לקרב ווטרלו."

"הלכתי למטבח לשתות קצת", היא אומרת. "בס היתה כבר בבית, אבל אני לא ידעתי את זה. וכשחזרתי מהמטבח, במקרה העפתי מבט לסאלון. וראיתי את בישופ מנשק אותה! זה מה זה גדול!"

"כן", אני אומר. "אבל הלוואי שארצ'יבאלד היה מסדר לה את השפתיים."

מאנגלית יצחק לאור

- 1 ואבאש, עיירה קטנה באינדיאנה; העלילה מתרחשת בשיקאגו ובאזור הסמוך לה, האיזור הכפרי של אינדיאנה [ההערות הן של המתרגם]
- 2 התעשיין הנרי פורד חבר לקבוצות פציפיסטיות בניסיון למנוע מארצות הברית להצטרף למלחמת העולם הראשונה, ובמסגרת הקמפיין, השיט ספינת שלום עד שטוקהולם. המשט והוועידה נכשלו.
- 3 כאן באמת אין טעם למצוא פיתרון לכפל הלשון של קונדוקטור באנגלית, המשמש את המחבר לדרו שיח הקצר הזה: מנצח וכרטיסן ברכבת.